ద్రష్ట

కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్కమాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్.

అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం.

మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'మాలిక్ కాఫర్' అప్రయత్నంగా ఆ పేరును పైకి అనేశాడు చంద్రశేఖరుడు. ఎందుకో అతని మోకాళ్ళు బలహీనమైపోయాయి. శరీరం వణకసాగింది. తన పేరు ప్రభావం చంద్రశేఖరుడిలో కలిగిస్తున్న సంచలనం మాలిక్ కాఫర్‌కు సంతృప్తి కలిగించింది. క్షణం క్రితం, తనను రక్షించటం వల్ల తాను చులకన అయ్యానేమో అన్న భయం పోయింది.

'అవును. నువ్వు రక్షించింది మాలిక్ కాఫర్‌నే. నేనింకా సాధించాల్సిన కార్యాలు బోలెడన్ని ఉన్నాయని అల్లా నన్ను రక్షించాడు, నిన్ను పంపి' నవ్వుతూ అన్నాడు మాలిక్ కాఫర్.

చంద్రశేఖరుడి నాలిక తడి ఆరిపోయింది. గొంతు పెగలటంలేదు.

శూరవర్మ ద్వారా, అతడి సైనికుల ద్వారా మాలిక్ కాఫర్ గురించి చాలా విన్నాడు చంద్రశేఖరుడు.

అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఆంతరంగికుడు మాలిక్ కాఫర్. తిరుగులేని వీరుడు. శత్రువు గుండెలలో భీతిని కలిగించటమే కాదు, గుండె కొట్టుకోవటం ఆగిపోతుంది అతడి పేరు వినగానే. అలాంటి మాలిక్ కాఫర్ నా తాను రక్షించింది!

తన ప్రమేయం లేకుండా చంద్రశేఖరుడు, అతడి ముందు మోకరిల్లాడు. మాలిక్ కాఫర్ ఆప్యాయంగా అతడిని లేవనెత్తాడు.

ఇంతలో పెద్ద శబ్దంతో పలు తురుష్క సైనికులు అక్కడికి పరుగెత్తుకు వచ్చారు. వాళ్ళను చూస్తూనే మాలిక్ కాఫర్ ప్రవర్తన మారిపోయింది. ముఖంలో కాఠిన్యం ప్రవేశించింది. ఒకరకమైన అహంకారం, చులకన భావాలు కనిపించాయి.

'మీరంతా ఇంతవరకూ ఎక్కడ నిద్రపోతున్నారు?' గద్దించినట్టు అడిగాడు.

వాళ్ళు నీళ్ళు నమిలారు. కానీ సరైన సమాధానం ఇవ్వలేదు.

చంద్రశేఖరుడికి ఆశ్చర్యం అనిపించింది. వాళ్ళు వందమంది దాకా ఉన్నారు. మాలిక్ కాఫర్ ఒక్కడే కానీ ఒక్కడు వందమందిని గద్దిస్తూ, చులకన చేస్తూ మాట్లాడుతున్నాడు. ఒక్కడూ కిమ్మనటం లేదు.

వాళ్ళు తలచుకుంటే, వందమంది కలిసి, అతడిని దెబ్బతీయవచ్చు. కానీ, అతడు గద్దించి మాట్లాడుతూంటే, వాళ్ళు తలలు వంచుకున్నారు తప్ప నోరు విప్పటంలేదు.

చంద్రశేఖరుడికి, మాలిక్ కాఫర్ అంటే గౌరవం పెరిగిపోయింది.

'నాతో రా' అంటూ మాలిక్ కాఫర్ ముందుకు నడిచాడు.

వారంతా మాలిక్ కాఫర్‌కు వంగి సలాములు చేశారు. అంతేకాదు, మాలిక్ కాఫర్ వెనుక నడుస్తున్న చంద్రశేఖరుడికీ వంగి సలాము చేశారు. చంద్రశేఖరుడి ఛాతీ ఉప్పొంగింది. ఏదో తెలియని రీతిలో గర్వంగా అనిపించింది. అతని నడకలో ఠీవి ప్రవేశించింది.

●●●

సూర్యోదయం కాకముందే లేచాడు గంగాధర శర్మ. పారుతున్న నది నీటిలో కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాడు. స్నానం చేశాడు. ఉదయిస్తున్న సూర్యుడికి వందనం చేశాడు. ఆర్ఘ్యం ఇచ్చాడు.

ఓ వైపు అతను తన విద్యుక్త కర్మలను యాంత్రికంగా నిర్వహిస్తున్నాడు. మరో వైపు అతని మనస్సులో రకరకాల ఆలోచనలు పరుగులెత్తుతున్నాయి.

సూర్యోదయ సౌందర్యానికి దిగ్భ్రాంతుడవుతున్నాడు. కిరణాలు సోకటంతోటే, మంత్ర దండం తాకగానే శిల్పానికిప్రాణం వచ్చినట్టు, జగతి సర్వం చంచలమయమవటం అద్భుతం అనిపిస్తోంది.

రివ్విరివ్వున ఎగురుతూ పలురకాల పక్షులు చేస్తున్న కలకలారావాలు అత్యంత ఆనందం కలిగిస్తున్నాయి.

మరో వైపు గలగల ప్రవహిస్తున్న నీటి చల్లదనం ఎంతో ఆహ్లాదంగా ఉంది. రకరకాల జంతువులు నీరు వెతుక్కుంటూ వచ్చి నీరు త్రాగుతున్నాయి. ఆ దృశ్యం ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగిస్తోంది.

కొన్ని పక్షులు ఉండి, ఉండి, నీటిలోకి దూకి, తలను మాత్రం నీటిలో ముంచి బయటకు తీసి విదిలిస్తున్నాయి. ఇంకొన్ని నీటిలో నిలిచి చేపలకోసమో, ఇతర క్రిములకోసమో వెతుకుతున్నాయి.

అది చూస్తూంటే ఏవో విచిత్రమైన భావనలు కలుగుతున్నాయి.

ప్రతి జీవి, స్పృహ వచ్చినప్పటి నుంచి ఆహారం కోసం వెతుకుతాయి. రోజంతా ఆహారం కోసమే వెతుకుతూ గడుపుతాయి. రాత్రికాగానే విశ్రమిస్తాయి. ఋతువులో సంభోగమిస్తాయి. పిల్లలను కంటాయి. తమ పనయిపోయిందన్నట్టు వెళ్ళిపోతాయి. వాటి జీవితానికీ మనిషి జీవితానికీ మౌలికంగా తేడాలేదు.

ఊహలు, ఆలోచనలు ఉన్నాయి కాబట్టి మనిషి, తన జీవితానికి లక్ష్యం ఏర్పరచుకుంటాడు. తన జీవితానికి అర్థం ఏమిటని వెతుకుతాడు. తనదంటూ ధర్మం, సిద్ధాంతాలను ఏర్పరచుకుంటాడు.

చుట్టూ చుశాడు గంగాధర శర్మ.

విశాల ఆకాశంలో పల్టీలు కొడుతూ విహరిస్తున్నాయి పక్షులు. నీటిలో వేగంగా ఈదుతూ, దూకుతున్నాయి చేపలు. ఎక్కడినుంచో బాతుల గుంపు వచ్చి నీటిలో తేలుతున్నాయి.

ప్రతి జీవికీ తన కర్తవ్యం తెలుసు. తన పని తెలుసు. ఉద్విగ్నతలు లేవు. ఆరాటాలు లేవు. కేవలం పొంచి ఉన్న ప్రమాదం గురించి తప్ప మరో బెంగ లేదు. అందుకే అవి హాయిగా విహరిస్తాయి. ఆడుకుంటాయి. పాడుకుంటాయి. మృత్యువు, మరో జీవిరూపంలో సమీపించినపుడు, తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తాయి. కుదరనపుడు ఎదురు నిలిచి పోరాడతాయి. మృత్యువును స్వీకరిస్తాయి.

కానీ మనిషి?

ఇంతలో 'డుర్ర్ర్ర్' అని మనిషి పశువులను అదిలిస్తున్న శబ్దం వినిపించింది. గంగాధర శర్మ ఆ వైపు చుశాడు.

ఎవరో పిల్లవాడు కర్ర పట్టుకుని గొర్రెలను అదిలిస్తున్నాడు. అవి బుద్ధిగా అతని బెదిరింపుకు లొంగిపోతున్నాయి. నీటివైపుకు వస్తున్నాయి.

అది చూస్తుంటే గమ్మత్తుగా అనిపించింది గంగాధరశర్మకు.

ఒక పిల్లవాడు, ఎన్ని గొర్రెలను అదుపులో పెడుతున్నాడు!

గొర్రెలన్నీ ఒకటయి, తిరిగబడితే, ఆ పిల్లవాడు ఎందుకూ పనికిరాడు. కానీ గొర్రెలు తిరగబడవు. కానీ.. మనిషి కూడా గొర్రెల్లాంటివాడే

మనిషికి వ్యక్తిత్వం ఉంది. స్వాతంత్ర్యం ఉంది. ఆలోచనలున్నాయి. స్వయంగా తెలుసుకోగల తెలివి ఉంది. కానీ మనిషి స్వచ్ఛందంగా ఎవరో ఒకరికి ఒదిగి ఉంటాడు. అది రాజుకు కావచ్చు, కుటుంబానికి కావచ్చు, ధర్మానికి కావచ్చు.. సంఘానికి కావచ్చు.

అలా లొంగినవాడు పాలితుడవుతాడు. లొంగనివాడు పాలకుడవుతాడు. కానీ కొన్ని వందల మంది పాలకులకు కొన్ని లక్షల మంది ప్రజలు లోబడి ఉంటారు. ఆలోచిస్తూ ఆ పిల్లవాడిని సమీపించాడు గంగాధర శర్మ.

గంగాధరశర్మను చూస్తూనే పిల్లవాడు వినయంగా వంగి నమస్కరించాడు.

అతడి కాళ్ళమీద పడి 'ఆశీర్వదించండి సామీ' అన్నాడు.

గంగాధర శర్మ మనస్సు చిత్రంగా స్పందించింది.

ఆ పిల్లవాడి అమాయకత్వానికి జాలిపడాలో, బ్రాహ్మణ రూపంలో ఉన్న ప్రతివాడూ ఆశీర్వదించ దగ్గ శక్తి కలిగి ఉంటాడన్న గుడ్డి నమ్మకానికి ఆగ్రహించాలో, దేశమంతా ఒక పద్ధతిని, ఒక వ్యవస్థను ఏర్పాటు చేసిన సమాజ నిర్మాతలకు జోహార్లర్పించాలో తెలియలేదు.

అయినా పైకి 'దీర్ఘాయుష్మాన్ భవ' అన్నాడు. అలా అంటుంటే, అతని స్వరం వణికింది. ఆ పిల్లవాడిని దీవించే అర్హత తనకు ఉందా? అన్న సంశయం ఓ వైపు మనసును తాకుతోంది. మరోవైపు, ప్రస్తుత పరిస్థితులలో ఎవరి ఆయుష్షు ఎంతకాలమో ఎవరూ చెప్పలేరు. అలాంటప్పుడు, దీర్ఘకాలం జీవించమని దీవించటం అర్థరహితం.

ఇలాంటి ఆలోచనల వల్ల తన మాటల పట్ల తనకే విశ్వాసం లేదు.

అంతలో ఓ ఆలోచన మనసుని తాకింది.

భారతీయ ధర్మంలో 'వాక్కు 'కు ఎంతో ప్రాధాన్యం ఉంది. వాక్కు ప్రభావం, దానిని ఉచ్చరించిన వాడి మనస్సుపై ఆధారపడి ఉంటుంది. స్వచ్ఛమైన మనస్సుతో 'చెడు ' పలికినా, దాని ప్రభావం మంచే అవుతుంది. దుష్ట భావనలు మనస్సులో దాచుకుని పైకి 'మంచి ' మాట్లాడినా దాని వల్ల మంచి జరగదు. తన మాటపైన తనకే నమ్మకం లేదు. అలాంటప్పుడూ తన దీవెన శుష్క దీవెన తప్ప సత్ఫలితాన్నివ్వదు.

తన ప్రమేయం లేకుండానే గంగాధర శర్మ మనస్సులోంచి నిట్టూర్పు వెలువడింది.

ఆ పిల్లవాడు గంగాధర శర్మ వైపు చుశాడు.

'సామీ నా దగ్గర దక్షిణ ఇవ్వటానికేమీ లేదు. ఇది తప్ప' అంటూ చేతిలోని నాణేలను చూపాడు.

గంగాధర శర్మకు ఎలానో అనిపించింది. మంచి దీవెనకు కూడా ధనం దక్షిణలా ఆశించే స్థితికి దిగజారిందా సమాజం?

'ఇక్కడికి ఎంత దూరంలో ఉంది గ్రామం?' అతడి గుప్పెట మూసేసి అడిగాడు గంగాధర శర్మ.

గంగాధర శర్మ తనను తాకగానే, ఏదో అపచారం జరిగినట్టు వెనక్కు జరిగాడు పిల్లవాడు.

'దగ్గరలోనె ఉంది. ఈ కాలిబాట నడుస్తూ వెళితే వస్తుంది' జంకుతూ, గంగాధర శర్మవైపు విచిత్రంగా చూస్తూ చెప్పాడు.

అతడికి కృతజ్ఞతలు తెలిపి, ఆ పిల్లవాడు చూపిన బాటవైపు నడిచాడు గంగాధర శర్మ.

'సామీ..' పిలిచాడా పిల్లవాడు.

గంగాధర శర్మ ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు, ప్రశ్నార్థకంగా.

'సామీ.. నన్ను తాకి తమరు స్నానం చేయలేదు?' ఏదో అపచారం జరిగినట్టూ ఆరోపిస్తూ అన్నాడా పిల్లవాడు.

గంగాధర శర్మకు కాస్సేపు ఆ పిల్లవాడు ఏమన్నాడో అర్థంకాలేదు. అర్థమయిన తరువాత, నెమ్మదిగా పిల్లవాడిని సమీపించాడు.

అతడు ఒక అడుగు వెనక్కు వేశాడు.

'నేను నిన్ను తాకాను. నువ్వెందుకు స్నానం చేయకూడదు?' అడిగాడు.

ఆ పిల్లవాడు అయోమయంగా చుశాడు గంగాధర శర్మవైపు. తరువాత మెల్లిగా అన్నాడు.

'సామీ.. తమరు శుభ్రంగా ఉంటారు. నేను..' అంటూ తనవైపు చూసుకున్నాడు. గంగాధర శర్మ నీటిలో చేతులు కడుక్కున్నాడు.

'నువ్వూ నీటిలో శరీరాన్ని శుభ్రం చేసుకో' అని ముందుకు సాగాడు.

ఆ పిల్లవాడు గంగాధర శర్మవైపు విచిత్రంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

●●●

'ఛీ..ఛీ.. మీదీ ఒక సమాజమేనా?' ఛీత్కరించాడు మాలిక్ కాఫర్.

మామూలు పరిస్థితులలో చంద్రశేఖరుడికి కోపం వచ్చేది. కానీ మాలి కాఫర్ కథ విన్న తరువాత అతనికి కోపం కలగలేదు. జాలి కలిగింది. నిజంగానే తమ సమాజం పట్ల అసహ్యం కలిగింది.

ఆరోజు రాత్రి చంద్రశేఖరుడిని తన గుడారంలో పడుకోబెట్టుకున్నాడు కాఫర్. కాఫర్ హాయిగా నిద్రపోయాడు. కానీ చంద్రశేఖరుడికి నిద్రపట్టలేదు. రకరకాల ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి.

తాను ఎటుపోతున్నాడు? కోపంతో ఊరు వదిలి వచ్చాడు. ఇప్పుడు స్వచ్ఛందంగా తురుష్కుల సైనిక సమూహంలో చేరాడు. వీరంతా ఎక్కడికో యుద్ధానికి వెళ్తున్నట్టున్నారు. కొద్దికాలం క్రితం తురుష్క సమూహానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడే తాను. ఇప్పుడు తాను వారిలో ఒకడవుతున్నాడా?

ఉదయమవుతూనే చంద్రశేఖరుడికి సమస్య ఎదురయింది. కాలకృత్యాలు ఎలా? ఎవరిని అడగాలి? తానీ తురుష్క సమూహంలో ఉండి సంధ్యావందనం చేయగలడా? చేయవచ్చా?

మాలిక్ కాఫర్ నిద్రలేవగానే తన సమస్యను వివరించాడు.

మాలిక్ కాఫర్ చంద్రశేఖరుడిని చూసి నవ్వాడు. గుడారాలకు దూరంగా ప్రత్యేకంగా ఉన్న గుడారాలు చూపించాడు. గుడ్డలతో గదులు కట్టినట్టున్నాయి. 'అటువైపు' అన్నాడు.

చంద్రశేఖరుడికి అర్థం కాలేదు.

మాలిక్ కాఫర్ నిట్టూర్చాడు. 'ఇప్పుడు పరిస్థితి బాగాలేదు. ఒంటరిగా దూరం వెళితే ఏ ప్రమాదం, ఏ వైపు నుంచి ముంచుకు వస్తుందో తెలియదు. కొన్ని పరిస్థితులలో ప్రాణ రక్షణ చేసుకోవటం కూడా కుదరదు. అందుకని, సైనికులు నిస్సహాయ స్థితిలో ఉన్నప్పుడు వారికి వాటిల్లే ప్రమాదం నుంచి తప్పించేందుకు ఈ పద్ధతిని ఏర్పాటు చేశాను. అటు చూడు మోకాళ్ళ మీద కూచుని ఉన్నారు చూడు, నువ్వు లోపలకు వెళ్ళిరాగానే, వాళ్ళు శుభ్రం చేసేస్తారు' అని చూపించాడు.

ఆ మాట వింటూ, జరగబోయేది ఊహిస్తేనే చంద్రశేఖరుడి కడుపులోతిప్పినట్టయింది. వికారంగా, అసహ్యంగా అనిపించింది.

'వాళ్ళెవరు?' అడిగాడు చంద్రశేఖరుడు.

'వాళ్ళంతా క్రితం గ్రామంలో బందీలుగా దొరికినవారు. మతం మారటానికి ఇష్టపడనివారు. వారిని చంపటం కన్నా ఇలా ఉపయోగించుకోవటం మంచిదనిపించింది. లేకపోతే ఈ పని ఎవరు చేస్తారు? త్వరగా పనికానీ' అంటూ మరోవైపు వెళ్ళాడు మాలిక్ కాఫర్.

చంద్రశేఖరుడి అడుగు ముందుకు పడలేదు.

మలవిసర్జన అతి అసహ్యకరమైన, కానీ తప్పనిసరి పరిస్థితి శౌచానికి అత్యంత ప్రాధాన్యం ఇస్తూ మల విసర్జన గురించి శాస్త్రం ఎన్నో నియమ నిబంధనలు విధించింది. అలాంటిది, మరొకరి మలాన్ని ఎత్తి శుభ్రం చేసేందుకు సిద్ధపడే మనుషులున్నారన్న ఆలోచనే భయంకరంగా ఉంది.

అయిష్టంగా ఆ వైపు కదిలాడు చంద్రశేఖరుడు. వద్దనుకుంటూనే అక్కడ ఒకరి పక్కన ఒకరు కూచున్న వారిని చూశాడు.

వారి కళ్ళల్లో ఎలాంటి భావం లేదు. అందరూ తలలు వంచుకుని కూచున్నారు. ప్రాణాలు కాపాడుకోవటం కోసం పశువులకన్నా 'నీచమై'న పనికి సిద్ధపడిన వారిని చూసి అసహ్యించుకుని, జాలిపడాలో, తమ ధర్మం మారడం ఇష్టంలేక, ధర్మాన్ని కాపాడుకోవటం కోసం జీవచ్ఛవాల్లా జీవించటానికి సిద్ధపడ్డవారి ధర్మ దీక్షకు మెచ్చుకుని, గర్వించాలో బోధపడటం లేదు చంద్రశేఖరుడికి తనపని పూర్తి చేసుకుని బయటకు వచ్చిన అంజి దృష్టి ఆ వరుసలో కూర్చున్న ఓ వ్యక్తిపై పడింది.

సర్ప దుష్టుడిలా ఆగిపోయాడు చంద్రశేఖరుడు!

అతడు, అతడు.. తనతో పాటు గురువుగారి దగ్గర విద్యాభ్యాసం చేసినవాడు. తనతోపాటు శూరవర్మ దగ్గర కత్తి యుద్ధం చేసినవాడు. తన సహాధ్యాయి. ఆ వ్యక్తి చంద్రశేఖరుడి వైపు నిర్భావంగా చూశాడు. అతడి కళ్ళల్లో జీవం ఉన్నట్టులేదు.

నెమ్మదిగా లేచి శుభ్రపరచే వస్తువులు పట్టుకుని, చంద్రశేఖరుడు బయటకు వచ్చి గుడ్డ గదిలోకి వెళ్ళాడు.

చంద్రశేఖరుడు నిలవలేకపోయాడు. అతడికి వికారంగా అనిపించింది. పరుగు ఆరంభించాడు. అంతలో, అతడి తల తిరిగినట్టయింది. వాంతి అయింది. తనని తాను శుభ్రం చేసుకుని తన గుడారంలోకి వచ్చాడు చంద్రశేఖరుడు.

నీరసంగా ఉంది. ఎందుకో, నిస్సత్తువగా, నిరాశగా అనిపిస్తోంది.

అంతలో మాలిక్ కాఫర్ అతడి గుడారంలోకి వచ్చాడు.

చంద్రశేఖరుడిని చూసి అడిగాడు. 'ఏమైంది, అలా ఉన్నావు?'

అతడలా అడగగానే చంద్రశేఖరుడి మనస్సులో అణచిపెట్టుకున్న భావనలు కన్నీటి రూపం ధరించి ఉధృతంగా వెలికి వచ్చాయి.

వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న చంద్రశేఖరుడి వైపు వింతగా చూస్తూ నుంచున్నాడు మాలిక్ కాఫర్.

'ఎందుకా ఏడుపు?' అడిగాడు,

చంద్రశేఖరుడి ఏడుపు ఉధృతం తగ్గిన తరువాత.

'వాళ్ళని చంపేసినా బాగుండేది' వెక్కిళ్ళ మధ్య అన్నాడు చంద్రశేఖరుడు. 'వాళ్ళల్లో నా సహాధ్యాయి ఉన్నాడు. నాకు అన్నం పెట్టిన మా ఊరి వాళ్ళున్నారు' అన్నాడు. 'ఏడువు... ఇంకా ఏడు..' కసిగా అన్నాడు మాలిక్ కాఫర్.

ఆశ్చర్యంగా తల ఎత్తాడు చంద్రశేఖరుడు.

'ఏడు. నువ్వేకాదు, ధర్మాన్ని పట్టుకుని వ్రేలాడే నీలాంటి తరతరాలు ఇలాగే కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడవాలి' అని వికటంగా నవ్వాడు మాలిక్ కాఫర్.

'ఎందుకంత కసి?' అడిగాడు చంద్రశేఖరుడు.

చంద్రశేఖరుడి కళ్ళల్లోకి చూశాడు మాలిక్ కాఫర్.

'నా పేరు రామచంద్రుడు. ఒకప్పటి పేరు. అందరూ చాంద్ రాణ అని పిలిచేవారు. నుస్రత్ ఖాన్ సేనలు సౌరాష్ట్రపై దాడిచేసినప్పుడు నేను పట్టుపడ్డాను. నన్ను వదిలేయమని బ్రతిమలాడాను. ఏడ్చాను. మొత్తుకున్నాను. నుస్రత్ ఖాన్ మనసు కరిగి నన్ను వదిలేశాడు.'

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు చంద్రశేఖరుడు. తురుష్కుడు, చేతికి చిక్కిన వాడిని వదిలేయుటమా?

చంద్రశేఖరుడి ఆశ్చర్యం చూసి నవ్వాడు మాలిక్ కాఫర్. 'నుస్రత్ ఖాన్‌కు నా అందం నచ్చింది. నాఏడుపు అతడిని కరిగించింది. అందుకని వదిలేశాడు. కానీ నుస్రత్ ఖాన్ కు తెలుసు, నేను ఎక్కడికీ పోలేనని'

'ఎలా?'

'నేను తిరిగి మా వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళాను' అని ఆగాడు మాలిక్ కాఫర్. అతని కంఠం గద్గదికమయింది. తనని తాను అదుపులోకి తెచ్చుకుని మళ్ళీ చెప్పటం ఆరంభించాడు.

'మా వాళ్ళకన్నా నుస్రత్ ఖాన్ కరుణార్ద్ర హృదయుడని తేలింది. నన్ను ఊళ్ళో అడుగు పెట్టనీయలేదు. వాళ్ళ దృష్టిలో తురక వాళ్ళ దగ్గర ఒక్క రాత్రి ఉన్న నేను మరణించినవాడితో సమానం అన్నారు.

నేను మద్యం ముట్టలేదు. మాంసం ముట్టలేదు. పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టలేదు. నా మీద దయదలచి నన్ను వదిలిపెట్టారు. నేను ఏ ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోమన్నా చేసుకుంటానన్నాను. నాలికపై కాల్చిన కర్రతో వాత పెట్టించుకున్నానన్నాను. శూలారోపణం శిక్ష విధించమన్నాను. తోలు వలుచుకోమన్నాను. కానీ ఒక్కరి హృదయం కూడా కరగలేదు. నా తల్లిదండ్రులు కూడా నా ముందే నాకు శ్రాద్ధం పెట్టటానికి సిద్ధపడ్డారు. అప్పుడు, మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వచ్చాను. నన్ను ద్వేషించేవారికన్నా నన్ను ప్రేమించే వారే నా వారు అని అర్ధం చేసుకున్నాను.'

'ప్రేమించేవారా?'

'అవును. నుస్రత్ నన్ను ఇష్టపడ్డాడు'

'ఛీ.'

కోపంగా చూశాడు చంద్రశేఖరుడి వైపు మాలిక్ కాఫర్.

'ఛీ..ఛీ.. నాకు కాదు. నీ సమాజానికి. నీ సమాజం విధించిన ఇనుప నియమ నిబంధనలకు. మనిషిని వదిలి శౌచానికి కర్మ కాండలకు పెద్ద పీట వేసిన నీ ధర్మానికి ఛీ.. నుస్రత్ నన్ను చేరదీశాడు. అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీకి నన్ను సమర్పించాడు. ఖిల్జీ నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు.'

'కానీ.. మీరు మగవారు..' అతి కష్టం మీద అన్నాడు చంద్రశేఖరుడు.

'హహహ. నేను వీరుడిని. శూరుడిని. అరివీర భయంకరుడిని. సనాధర్మ వినాశకుడిని. కానీ.. నా మగతనాన్ని నా కత్తిద్వారా ప్రదర్శిస్తున్నాను. దాంతో స్వైర విహారం చేస్తూ, నన్నీ స్థితికి తెచ్చిన ఈ దేవదేవతల మాన ప్రాణాలను హరిస్తాను. సకల భారతాన్నీ ఖిల్జీ పాదక్రాంతం చేస్తాను.' వికటంగా నవ్వాడు మాలిక్ కాఫర్.

చంద్రశేఖరుడికి అర్ధమయీ అవనట్టుంది. అయోమయంగా ఉంది. అతడి ఆలోచనలు, ఊహలు, నిజాలను అర్ధం చేసుకోలేక సతమతమవుతున్నయి.

ఇంతలో మాలిక్ కాఫర్, కత్తిని చంద్రశేఖరుడి మెడకు ఆనించాడు.

'నువ్వు. నా ప్రాణాలను కాపాడేవు. కాబట్టి నీ ప్రాణాలు తీయను. చెప్పు. మాతో పాటు, ఇస్లాం స్వీకరిస్తావా? లేక, నీ ధర్మం కాపాడుకుంటూ పెంట ఎత్తుతూ బ్రతుకుతావా?'

●●●

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

POST YOUR COMMENTS